

Procediments feixistes de govern

Els assassinats del feixisme italià són ja una cosa crònica en els procediments de govern, de la brutalitat mussolinesca, erigida en rector d'un país europeu.

Més vergonyós que una guerra, més indigna que l'actuació d'una escuadra de pirates que desembarca en una illa instaurés els seus procediments, allí sense control de les normes que la civilització ha anat dictant per a regir els pobles, és la conducta del règim feixista instaurat a Itàlia, en un començ semblant un pas de comèdia bufa (camises negres, marxés a peu, etcètera) i més tard inaugurant un sistema de govern consistent en assassinar a l'adversari. Sistema posat en pràctica amb el diputat socialista Matteotti i continuat fins als nostres dies.

Shardellotto i Bovome han estat assassinats per l'espantall. Aquesta nova que sembla una comunicació oficial donant compte d'un assassinat comú, és no res menys que una nova oficial comunicant l'execució de dos enemics del sistema de govern italià. Aquest sistema és una innovació que el feixisme ha instaurat, com tantes altres crueltats, a Itàlia com a sistema de govern.

Nosaltres que vàrem tenir també aixecat a sistema de govern l'assassinat per l'espantall, ací anomenat llei de fugues, devem aixecar la més forta protesta que a Europa encara hi hagi un poble on continui aplicant-se aquest sistema com a mesura de govern.

Tots els homes liberals, totes les democràcies del món, devem ésser antifeixistes i els governs democràtics com els de les Repúbliques espanyola i francesa, i tots els que volen recolzar-se en el poble, deuen emparar els perseguits pel feixisme, ja que un perseguït del feixisme ha d'ésser naturalment un home liberal i ple de dignitat humana.

I al marge de l'apoi dels governs, els ciutadans aimants de les llibertats humanes, dels drets de l'home, que per nosaltres deuen ésser sagrats i inviolables, tenim l'obligació de solidaritzar-nos amb els antifeixistes italians i ajudar-los en la lluita contra el règim ignominios del seu poble.

Les confederacions obreres o sin-

dicats deuriem prendre acords respecte a les mercaderies que vénen d'Itàlia. Els consumidors deuriem pensar quan adquirim alguna mercaderia que fos italiana que ajudem l'expansió d'aquest poble que té per règim el feixisme assassinator per l'espantall. Quan agafeu una cosa italiana penseu que fa olor de pólvora de les pistoles d'algun crim oficial... Rebutge-ho!

Es una arma que tenim al nostre abast, refuseu tot el que porti la marea del país del feixisme que assassina, com a norma de govern, als seus contraopinants, que són els nostres fraternals amics de la democràcia i del govern del poble.

Pensem que hi ha un poble que viu oprimat sota els peus d'un despot, monstre de monstres, i que si no ha descabdellat una guerra a Europa és perquè regeix un poble relativament reduït, si no, a hores d'ara Europa ja hauria hagut de lluitar per a lliurar-se de les seves urpes.

E. M. B.

De la depressió econòmica mundial

LA DELICADA SITUACIÓ D'ANGLATERRA

Comença a comentar-se amb certa insistència als cirkols internacionals la incertitud que regna respecte l'esdevenidor d'Anglaterra, malgrat dels enormes sacrificis que el país ha fet per a remontar la depressió econòmica en què està des de fa ja uns deu anys.

Com és sabut de tots, independentment de la crisi general desencadenada en la tardor de 1930, la Gran Bretanya venia sofrint des de fa molt anys abans les conseqüències de la pèrdua del seu primer rang en la indústria i la debilitació de la seva formidable posició en l'ordre comercial i financer. La situació arribà a ésser tal en 1931 que s'arribà a formar un Govern nacional, a abandonar el patró or i a llençar al país al corrent proteccionista, no obstant deure la seva grandesa al lliurecanvi. El sacrifici d'idees i d'orgull nacional que tot això significa, és difícil comprendre'l no coneixent molt a fons l'ànima britànica. No obstant,

Catalunya tindrà les llibertats que vulgui—ha dit el senyor Macià

Els periodistes en ésser rebuts pel senyor Macià, li preguntaren, en primer terme, per l'actitud que havia adoptat al Parlament el senyor Carrasco i per l'expulsió d'aquest de la minoria parlamentària catalana. El senyor Macià s'excusà de contestar categòricament.

Fou preguntat després si les pises d'un periòdic catalanista situat a la Rambla, que foren ahir retirades, s'havia fet en senyal de pessimisme per les males impressions que es tenien dels debats parlamentaris relacionats amb l'Estatut.

El senyor Macià digué amb fermesa:

—El poble de Catalunya no té per què abrigar pessimismes. Si ell vol tenir l'Estatut, el tindrà. Es-

es creia que així el país sortiria de la seva difícil posició recobrant bona part de la prosperitat perduda.

El temps passa i no es percebeixen aquests anhelats símptomes de milloria. Al contrari, l'atur permanent que tant contribueix a l'agoviamment fiscal que aixafa les indústries i els ciutadans anglesos, inicia un alarmant agreujament. Després d'haver minvat el nombre de parats en poc més de 100.000 unitats sobre un total estacionat molt temps entorn dels 2.000.000, en maig, malgrat el favorable de l'estació, ha sofert un nou agreujament, registrant-se 300.000 obrers sense feina més que en la mateixa data de 1931.

Per altra part, el comerç exterior es redueix molt i acaba d'aprovar-se el pressupost sense poder introduir en ell economies de consideració i menys descarregar quelcom al contribuent, que està gravadíssim. Les despeses segueixen en la enorme xifra de 760 milions de lliures—uns 34.000 milions de pessetes—, amb un deute públic els serveis del qual absorbeixen no res menys que 13.000 milions de pessetes anuals.

No és d'estranyar, doncs, que Anglaterra segueixi amb vertadera inquietud els prolegòmens de les Conferències que, com la de Lausana i la d'Otawa, tant poden influir en el seu futur.

perarem amb tranquil·litat i amb fermesa la resolució del Parlament, i, si les Corts, són incomprensives, amb respecte al nostre problema, podran retardar la seva resolució, però res més que retardar-la.

La minoria catalana sabrà portar-se amb energia i sabrà també, en tot moment, mantenir el càrrec amb tota dignitat.

Jo, no obstant, segueixo essent optimista, i crec que tot es resoldrà satisfactòriament.

Segons sigui el caire que prengui la qüestió a les Corts, la minoria catalana obrarà com sigui més convenient.

—I les últimes impressions de Madrid, són favorables— li preguntà un periodista.

—No ho sé— contestà el President.

Després de parlar incidentalment del senyor Carrasco i d'afirmar que l'actitud d'aquest senyor no significa la darrera paraula en matèria de radicalismes, afegí:

—Estic segur que Catalunya està igual que estava abans de l'Estatut en favor de les seves llibertats i que tindrà les que ella vulgui. Es clar que nosaltres desitgem obtenir-les d'acord amb la resta d'Espanya i crec fermament que els que s'oposen al nostre problema és perquè no el comprenen.

El President insistí en el seu optimisme i exposà novament la seva confiança que la comprensió que el problema de Catalunya necessita ha d'arribar i en que tot es resoldrà bé i armònicament.

Preguntat si aniria a Sùria, contestà que depenia de què celebrés una reunió amb els parlamentaris catalans demà, cosa molt probable.

Digué que a darrera hora de la tarda estarà resolt si se celebra o no la dita reunió.

CALDRÀ QUE EL PARLAMENT DE LA REPÚBLICA RECAPACITI AQUESTS DIES DE REPÒS EN LA DISCUSSIÓ DE L'ESTATUT I ADQUIREIXI EL CONVENIEMENT QUE EL RÈGIM ESTARÀ EN UN INICI DE FALLIDA EN EL MOMENT QUE ES PRONUNCIÏ CONTRA CATALUNYA.